

at han derved kunde dække Udgifterne og saaledes aldeles undgaa at gjøre Brug af denne Bevilling, vilde han saa være berettiget dertil? Jeg tror i det Mindste, at det er tvivlsomt, saasom Finantslovsforslaget, som det foreligger, vil se Balancen tilveiebragt — naturligvis med Undtagelse af det Underfund ca. 409,000 Rd., hvortil dets Posteringer føre — ved en Forbrug af Reservecapitalen, og ikke ved Forbrug af Kassebeholdningen. Det er dette, jeg foreløbig har villet fremdrage, men hvad jeg hidtil har anført, er i Dvrigt væsentlig kun leilighedsvis eller indledningsvis, thi jeg har ikke i forrige Møde gjort den Betragtning gjældende, som den høitærede Finantsminister betegnede som beroende paa en Misforstaaelse. Jeg har brugt Ordet „forpligtende“; jeg har sagt, at Ministeren ifølge denne Position var forpligtet til indenfor en vis Grændse at forbruge af Reservecapitalen, men det vil naturligvis sige, saavidt fornødent, og jeg præciserede Betydningen nærmere saaledes, at Ministeren ikke kunde kaste sig ind under mulige Vanffeligheder ved at realisere af Reservecapitalen som Grund til at undlade at afholde Udgifter, der ere bevilgede, særlig saadanne, der ere bevilgede i Overensstemmelse med eller i Medfør af og til Opfyldelse af udtrykkelige Bud i specielle Love, eller om man i Modsetning til Finantsloven vil kalde dem almindelige Love. Og til at fremhæve dette troede jeg at finde Anledning i enkelte Udtalelser, der i det andet Thing ere faldne fra den høitærede Ministers Side. Jeg skal saaledes tillade mig at henvise til Folketingsstidenden Sp. 4786, hvor den høitærede Minister har udtalt: „Jeg forudsætter, at der, naar det Tidspunkt kommer, da disse Kontrakter“ — det er Kontrakterne om de vest- og sydhjdske Fjernbaner — „skulle afsluttes, vil opstaa afgjørende Vanffeligheder for mig, naar jeg paa Finantslovens Begne skal gaa ind paa Kontrakternes Afslutning“, og den høitærede Minister slutter saaledes: „Jeg antager, at det ikke alene er min Ret, men ogsaa min Pligt at negte

det Samtykke dertil“ — nemlig til Kontrakternes Afslutning — „som er fornødent“. Jeg har sammenholdt disse Udtalelser med den Erklæring, som den høitærede Finantsminister afgav her i Thinget, og foranledigedes derved til at udtale mig, som jeg gjorde. Jeg maa altsaa fastholde, at jeg ikke har røbet saadan Mangel paa Begreb om Finantslovens Positioner, som det forekommer mig, at det laa i den ærede Ministers Uttringer at tillægge. Men da jeg nu er kommen tilbage til dette Forhold, skal jeg gjerne gaa det Skridt videre at fremhæve, at denne Position ikke alene har en forpligtende Karakter fra det Synspunkt, som jeg fremdrog i forrige Møde, men ogsaa fra det Synspunkt, at den indeholder et Paabud til Ministeren om at forbruge af Reservecapitalens Midler salva eller med Vedligeholdelse af Kassebeholdningen nantastet, thi det foreliggende Finantslovsforslag vil se Balance, det vil sige Negationen af Forbrug af Kassebeholdningen, tilveiebragt ved Forbrug af Reservecapitalen. Og for at fjerne enhver Utydelighed, som maatte have været i, hvad jeg udtalte i forrige Møde, skal jeg endnu tillade mig at tilføie, at, naar jeg indledede med, at den Erklæring, som den høitærede Finantsminister havde afgivet i Mødet, ikke var mig ganske klar, da laa det deri, at jeg ikke var fuldstændig paa det Reene med, om den høitærede Finantsminister vilde modtage det foreliggende Finantslovsforslag, saaledes som det foreligger, uden Hensyn til, om der bevilges ham en Indkomstskat, eller ikke bevilges ham en Indkomstskat, eller om han kun for det Tilfælde, at Indkomstskatten bevilges ham, vil undlade at søge Finantslovsforslaget ændret. Jeg har, ligesom det vistnok er gaaet alle Thingets Medlemmer, først i dette Dieblis set paa Tryk den Erklæring, som den høitærede Minister har afgivet, og har lige gaaet den læst; men som mit personlige Stjøn maa jeg sige, at jeg endnu ikke er aldeles paa det Reene med, hvorledes den høitærede Ministers Stilling er til det saaledes